

Intézetből közösségbe: a gödi otthon esete egy szakpolitika kudarcára világít rá

Az Emmi sietve jelentette be, hogy a “közeljövőben” bezáratja a gödi Topház Speciális Otthont, miután egy jogvédő szervezet jelentése sokkoló állapotokat tárt fel ott. Ám rejtély, mikor és miből számolhatják fel az intézményt. A hasonló projektekkel egyébként is sok a gond.

“Amit most létrehozunk, az fogja a következő 20-30 évre meghatározni, hogyan néz ki a szociális intézményi rendszer”

- így foglalta össze nekünk Kovács Éva, a KézenFogva Alapítvány szakmai vezetője, hogy mi a tétje annak, ha elkezdik bezárni a gödi Topházhoz hasonló nagy létszámú bentlakásos intézeteket.

Bár kevesebb szó esik róla, a [Mental Disability Advocacy Centre \(MDAC\) nagy port kavart jelentése](#) nem csak arra világított rá, milyen embertelen állapotok alakulhatnak egy ilyen intézményben, hanem arra is, hogy bezárása és kiváltása korántsem egyszerű, és már látszanak annak jelei, hogyan mehet félre az egész folyamat.

Nincs olyan, hogy jó intézet

Talán nem igényel különösebb magyarázatot, hogy miért kell bezárni a gödihez hasonló intézeteket. A Topházban történtek egyszerűen bele vannak kódolva a rendszerbe, és az ilyen intézményekben lehetnek ugyan jók a körülmények, de az emberhez méltó életet nem tudják biztosítani, mondta Milanovich Dominika, a Társaság a Szabadságjogokért (TASZ) egyenlőség projektjének munkatársa. A Topház esete egyáltalán nem egyedülálló és még csak

nem is kirívó. Szinte képtelenség ezekben a túlhierarchizált, túlszabályozott intézetekben egyénre szabott, jó ellátást nyújtani, tette hozzá Kovács Éva.

Fontos hangsúlyozni: az otthonok megszüntetése nem azt jelenti, hogy szélnek eresztik a lakókat. A kitagolás/kiváltás lényege, hogy a nagy létszámú (vagyis 50 főnél nagyobb, a gödi 220 fős, így bőven annak számít), bentlakásos, elzárt, jellemzően településszéli intézményekből kisebb, 7-12 fős lakóotthonokba vagy lakásokba költözhessenek a lakók.

Ezzel párhuzamosan pedig megerősítik a fogyatékosággal élő emberek egyéni szükségleteit figyelembe vevő szolgáltatásokat, melyek segítségével az új lakhatási formában önállóan, a közösség tagjaként tudnak élni. Tévhit ugyanis, hogy csak azok a fogyatékosággal élők képesek önálló életet élni, akik önellátóak. „Kellő támogatással mindenki élhet önállóan, a közösség részeként. Ez nem függ a fogyatékoság mértékétől” - mondta a TASZ munkatársa.

A Topházhoz hasonló intézetek kitagolási folyamata az év elején indult újra be; a kormány elfogadta az új férőhely-kiváltási stratégiát, illetve két tendert is kiírt ezzel kapcsolatban. A minisztérium múlt heti közleményében emlegetett 21,8 milliárdos pályázaton kívül ugyanis egy másik, 55,4 milliárdos keret is rendelkezésre áll. Az előbbi pályázat 2500, míg utóbbi 7500 férőhely megszüntetését irányozza elő, 2018-as, illetve 2023-as határidővel. A 21,8 milliárdos forrásra beadott pályázatok elbírálása már zajlik, a nagyobbik tenderre nyár közepétől lehet majd pályázni.

Egyszer adódik ilyen lehetőség

Az általunk megkérdezett szakemberek egybehangzóan állították, hogy hatalmas lehetőség előtt a magyar szociális rendszer: a fentebb említett 78 milliárd forint kb. 10 ezer intézményi férőhely megszüntetésére lehet elég. Összehasonlításképpen: az Emmi 2011-es statisztikája szerint 170 intézményben több mint 20 ezer fogyatékosággal élő ember lakik.

A most kiírt pályázatok tétje tehát nem kicsi, a támogatások révén a teljes intézményi férőhelyállomány majdnem felét lehetne kiváltani, ami hatalmas szó, ha azt nézzük, hogy 2011 és 2016 között, az EU-s pályázatok első körében egy 7 milliárdos keretösszezből 6

intézményből alig 700 fogyatékos embernek sikerült emberségesebb lakhatási és szolgáltatási körülményeket biztosítani.

Miből?

Az viszont rejtély, mire alapozva jelentette be az Emmi, hogy [a “közeljövőben” bezárja a gödi speciális otthont](#). Hiába kérdeztük a minisztériumot, hogy nagyjából mikor és milyen forrásból kerülhet lakat az intézetre, érdemi választ nem kaptunk. Azt biztosan lehet tudni, hogy a fentebb említett forrásokból biztosan nem, mert azok EFOP-források (Emberi Erőforrás-fejlesztési Operatív Program), így a fejlettebbnek számító közép-magyarországi régióhoz tartozó Topház ezekre eleve nem is pályázhat.

Május elején indult egy VEKOP-pályázat (Versenyképes Közép-Magyarország Operatív Program) is; a kb. 700-730 millió forintos keretösszegű tenderen előreláthatólag két intézmény számíthat támogatásra, és a kiírás szerint legkésőbb 2023-ig kell befejezni a támogatott projekteket. Az Emminél arra is rákérdeztünk, erre a forrásra pályázott-e a Topház, de korábbi kérdéseinkhez hasonlóan erre sem kaptunk választ.

Erőltetett tempóban

Abban is egyetértés van a szakemberek között, hogy a kormány férőhely-kiváltási programjával - mind tartalmát, mind pedig végrehajtását tekintve - komoly problémák vannak. Sokszor elhangzó kritika volt, hogy a kiváltási stratégia még mindig csak az 50 főnél nagyobb intézményekre vonatkozik. Nem nehéz belátni, hogy a lakók életminőségének szempontjából nem sok különbség van aközött, hogy 51-en vagy 49-en élnek együtt egy intézetben.

Gondot okozhat az is, hogy szakmai szempontok figyelembe vétele nélkül, rohamtempóban akarják végrehajtani a kitagolási folyamatot, vázolta Tausz Katalin, az UNICEF Magyar Bizottság Alapítványának gyermekjogi igazgatója. Lassú és következetes építkezésre lenne szükség, a kitagolás alapos felkészülést igényel, mind a dolgozók és a lakók, mind pedig a többségi társadalom részéről, tette hozzá.

Az aggodalmakat csak növelik a korábbi férőhely-kiváltások tapasztalatai. Egy friss, az elmúlt hetekben megjelent tanulmány a 2016-ig megvalósult elsőkörös pályázatok tanulságait összegezte. [A Fogvatékos Személyek Esélyegyenlőségéért Közalapítvány \(FSZK\) által készített anyag](#) kimondott célja volt, hogy az abban leírtakkal segítsék a most megvalósuló projekteket.

Ebben például az olvasható, hogy sok esetben nem sikerült jól előkészíteni a kiváltási folyamatot, a dolgozóknak indokolatlan félelmek alakultak ki. Voltak, akik fel is mondtak a bizonytalanság miatt, de az is előfordult, hogy azért hagyták ott dolgozóik az intézményt, mert nem tudták átvenni az új szemléletét. Emiatt a lakók felkészítése sem ment zökkenőmentesen, hiszen maguk a dolgozók sem tudták, mi vár rájuk.

Ugyanígy kérdéses, hogy lesz-e elegendő szakember; a KézenFogva Alapítvány szakértője, Kovács Éva szerint az új lakhatási formák miatt 1,5-2-szer több dolgozóra lenne szükség, mint jelenleg. Intő jel, hogy a korábbi projektek során a dolgozóknak az új lakhatási formából adódóan több feladatuk és nagyobb felelősségük lett, viszont a bérük nem követte ezt a változást.

Érdemi párbeszéd nincs, a határidők szűkösek

Egy a területen dolgozó és a kitagolási folyamatot érintő egyeztetésekben résztvevő forrásunk “rettenetesen szűkösnek” nevezte a 21,8 milliárdos tenderen megadott 2018-as határidőt. Mint elmondta, előbb kellett volna elkezdni a pályáztatást, de súlyosbítja a problémát, hogy nincs érdemi együttműködés a kormány és a civil, illetve érdekvédelmi szervezetek között. Például nem átlátható, melyik intézet milyen szakmai programot adott be, tette hozzá. Ugyanerre panaszkodott a TASZ-tól Milanovich Dominika is, megemlítve, hogy az intézetek lakói teljesen kimaradnak a kiváltási koncepció kidolgozásából.

Beszédes adat, hogy az előző kiváltási pályázatok megvalósulását elemző [TASZ-tanulmány szerint](#) bár 2012-től lehetett pályázni a támogatásokra, az első lakók kiköltözése végül csak 2015 végén, illetve 2016-ban történt meg. Most ugyanerre alig másfél évük lesz

az intézeteknek. Nem véletlen, hogy egyes hírek szerint azért is zajlik erőltetett menetben a 21,8 milliárdos tender lebonyolítása, mert ha nem használják fel az összeget, akkor nem lehet majd lehívni a másik 55 milliárdos forrást sem.

Újratermelődnek az intézeti körülmények

A sikeres kitagolás szempontjából a felkészítés mellett legalább ilyen fontos, hogy hol található olyan "szolgáltatási gyűrű" (egyebek között egészségügyi, foglalkozási rehabilitációs, és egyéb sport, kulturális, szabadidős szolgáltatások összességét értjük ez alatt), amely a kiköltözés után megfelel a fogyatékos emberek szükségleteinek. Fennáll a veszélye, hogy a lakók valamilyen formában a kitagolás után is kötődni fognak az intézethez, ha hiányos ez a szolgáltatási rendszer.

Kovács Éva úgy látja, a most kiírt pályázatokból nem derül ki, hogy a kitagolás után hogyan fogják biztosítani ezeket a létfontosságú szolgáltatásokat. "Hiányoznak azok a kemény, garanciális feltételek, amelyek a valódi közösségi szolgáltatásnyújtás felé kényszerítenék az intézeteket."

Ugyanezt tapasztalták az FKSZ-tanulmány készítői is, szerintük sok esetben nem volt megoldott a kitagolt otthon finanszírozása.

Jellemző, hogy emiatt ugyanarra a településre történik a kitagolás, ahol maga az intézet is működött. Az elsőkörös pályázatok során mind a hat intézmény - Berzence, Bélapátfalva, Kalocsa, Mérk, Szakoly és Szentes - esetében volt erre példa. Ez azért nem jelent valódi megoldást, mert az intézetek többsége eleve elszigetelten, kis lélekszámú településeken (lásd Mérk, Berzence, Bélapátfalva) működik.

Így éppen a kitagolás lényege, a közösségbe illeszkedés, a társadalmi integráció nem valósul meg és gyakorlatilag újratermelődnek az intézeti körülmények, magyarázta a KézenFogva Alapítvány szakmai vezetője. A kutatás is megjegyzi, hogy jelentősen növelte intézményi jellegű működés kockázatát, ha hiányos volt a szolgáltatási gyűrű és az intézmény volt az egyetlen szolgáltató. Ez a lakók személyes fejlődésére is rossz hatással volt.

Felújítják, miközben be kellene zárni

Hogy ez mennyire reális félelem a második kör pályázataiban is, jól mutatja, hogy [március elején jelentette be](#) a Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóság Vas Megyei Kirendeltségének igazgatója, hogy Táplánszentkereszten, a Vas Megyei Idősek Otthona kastélykertjében négy házban alakítanak ki 28 látássérült és 20 mozgássérült embernek “családiasabb elhelyezést.”

A híradás szerint 2018 végéig egy szolgáltatóház is megépülne, amelyben a bentlakók nappali ellátását és foglalkoztatását is megoldanák. “Gyakorlatilag egy szegregált nagyintézmény lesz, hiába a több épület, mindent belülről oldanak meg, semmiféle kapcsolatot nem alakítanak ki más szolgáltatókkal” - mondta a táplánszentkereszti tervről Kovács Éva.

Szerinte ennek a háttérében az állhat, hogy az idén kiírt tenderekben alig van lehetőség meglévő ingatlan vásárlására. A pályázó intézeteknek ezért üres telket kell vásárolniuk, ilyen viszont ritkán találni a városközpontban, annál inkább a település szélén vagy azon kívül.

A folyamatot tovább torzíthatja, hogy mindeközben milliárdokat költenek a meglévő rehabilitációs intézetek felújítására, ami Milanovich Dominika szerint teljesen szembemegy azzal a céllal, hogy felszámolják a jelenlegi rendszert. 2014-ben például 100 millió forintnyi EU-s támogatásból újjátették a szolnoki Liget Otthont, mondván, nem számít nagy létszámúnak, mert “mindössze” 40 fogyatékkal élő ember lakik benne.

Kis kitagolástörténet

A nagy létszámú bentlakásos intézmények megszüntetése régi adóssága a magyar államnak. Már az 1998. évi “a fogyatékos személyek jogairól és esélyegyenlőségük biztosításáról” szóló törvény - illetve annak 2010-es módosítása - is előírta az 50 főnél nagyobb férőhelyszámú, a fogyatékos személyek számára ápolást-gondozást nyújtó intézmények kiváltásának kötelezettségét.

A magyar államnak 2013 végéig legalább 1500 intézményi férőhelyet kellett volna kiváltania uniós társfinanszírozás segítségével. Ez eddig nem történt meg: ahogy korábban írtuk, 2012 és 2016 között kevesebb mint 700 lakó költözött ki kisebb intézményekbe.

A 2013-as céldátum később tovább módosult, a 2011-es kiváltási stratégia kb. 100 intézménnyel és majdnem 12 000 férőhellyel, illetve 2041-es határidővel számolt. Az idén elfogadott "fogytékossággal élő személyek számára ápolást-gondozást nyújtó szociális intézményi férőhelyek kiváltásáról" című hosszútávú koncepció ehhez képest valamelyest előrelépést jelent, mert azt írja elő, hogy 2036-ig kell kiváltani 10 ezer férőhelyet.

A vonatkozó törvény ugyanakkor azt is előírja, hogy a kiváltást a Magyarország részéről 2007-ben ratifikált Fogytékossággal élő személyek jogairól szóló ENSZ-egyezmény 19. cikkében foglaltak szerint kell végrehajtani, amely garantálja a fogytékossággal élő emberek jogát ahhoz, hogy közösségben éljenek, és azt, hogy másokkal egyenlő alapon választhassák meg, hol és kivel élnek együtt.

forrás: http://hvg.hu/itthon/20170514_godi_tophaz_mdac_emmi_kitagolas_tasz_kezenfogva_alapitvany

Várkonyi Attila: "Számomra egy nagyszerű nap volt."

Közös boccia játék - Herczegh Anita, a köztársasági elnök felesége és Újpál Dalma kerekesszékes boccia játékos együtt hívták fel a figyelmet a fogytékos emberekre

A Kézenfogva Alapítvány Élmény sportnapján a szervezet látványos, szokatlan megközelítési formában hívta fel a figyelmet a fogytékos emberek életére. A fiatalokat és a gyerekeket jól megszólító sztárok – Dj Dominique, Szabyest, Goldsound, Thomx, Naksi Attila, Dj Hudak – összefogtak, hogy közösen irányítsák a fókusz a fogytékos emberek világára, az együtt-cselekvés öröme és az egymás megismerésének, elfogadásának fontosságára.

Az Élmény sportnapot Herczegh Anita, a köztársasági elnök felesége, a program fővédnöke és Újpál Dalma 8 éves kerekesszékes boccia játékos, a boccia sport jövőjének nagy reménysege nyitotta meg egy közös játékkal.

Ez a játék kiemelkedő példája annak, hogy egymás teljesítményének elismerése az első lépés egymás megismerésének és elfogadásának útján. Ez volt ennek a sportnapnak a legfontosabb üzenete.

Érdekes és izgalmas kalandra hívtuk azt a háromszáz 7. és 8. osztályos diákot, akik azért jöttek el, hogy megismerkedjenek a fogyatékos emberek által űzött sportokkal. A kerekesszékes tenisz és az ülőröplabda mellett megismerhették a résztvevők a boccia játékot, a para-judót vagy a vak-pingpongot. A sportállomásokon találkozhattak paralimpikonokkal, akik ezeknek a sportoknak a bajnokai. Mindezek közben kipróbálhatták a kerekesszékes akadálypályát, hogy átérezzék, milyen lehet az élet kerekesszékekben, milyen fontos az akadálymentesítés, és hogy a legkisebb küszöb is mekkora, sokszor nehezen áthidalható akadályt jelent egy mozgássérült ember számára.

A nap folyamán a résztvevők, a sztárok és az ismert emberek közösen énekelték el a *Tavaszi szél vizet áraszt* című dalt – „Kézenfogva”. Kézen fogva - egymást, a fogyatékos embereket, a közös jövőnket.

„Számomra egy nagyszerű nap volt. Minden benne volt, ami nekem fontos és kedves. Dalmával „Kézenfogva” végigjártuk a helyszíneket. Nagyon sokat nevtünk, szerettük a zenét. Ahol zene van, sport és érzékeny emberek, ott én jól érzem magam.” **Dj Dominique (Várkonyi Attila), a Kézenfogva Alapítvány nagykövete.**

A Kézenfogva Alapítvány 23 éve segíti a fogyatékos embereket, harcol jogaikért, egyenlőségükért. Ennek a munkának fontos része, hogy a szervezet közvélemény-formáló rendezvények szervezésével lehetőséget teremtsen a fogyatékos és az ép fiatalok találkozására. Tapasztalati úton megszerezhető tudást és érdekes információkat adnak át, hogy a résztvevők élményekkel és ne száraz adatokkal gazdagodjanak. A misszió évről-évre ugyanaz: minél több fiatal elérése és érzékenyítése a fogyatékos emberek iránt, a már kialakult előítéletek lebontása, illetve lehetőség szerint a kialakulásuk megelőzése. A program 2006-ban indult, azóta összesen több, mint 140 helyszínre látogatottak el.

forrás: https://zene.hu/20170515_varkonyi_attila_szamomra_egy_nagyszeru_nap_volt

"Mindig felmerül, hogy miért ingyen csináljuk ezt"

Egy évtizede térítésmentesen segíti a súlyosan beteg – autista, mozgássérült stb. - gyermekeket lovasterápiával egy csemői házaspár. Hangsúlyozzák, nem orvosok, módszereik a megfigyeléseken, tapasztalatokon alapulnak. A tanya üzleti modelljét egy barátjuk úgy foglalta össze: „te úgy vagy hülye, ahogy vagy”.

Napsütéses időben gurulunk be a csemői tanyára. A Gyöngyvirágos Tölgyes hatalmas, zöld területen fekszik: rajta Domina Imréék háza, néhány istálló és szerszámos kamra. Egész idáig földút vezet, az elhagyatott, kies részek után a porta pofás játszótérnek tűnik. Jobbra egy trambulin és játékok egész hada, balra izgága lovak és lehetetlenül kicsi marhák pihennek (mint később megtudjuk, a Dexter szarvasmarhafajtából valók, ezért olyan törpék).

© Túry Gergely

Vendéglátóink - a Paci Doki Alapítvány két „főmunkatársa” Imre és felesége - rögtön helyet kínálnak, de előbb a lelkünkre kötik, hogy hazamenetelkor juttassuk eszükbe: mindenképpen vigyünk a bejáratnál lévő, friss zöldségekből.

Tíz éve tartanak súlyosan értelmi fogyatékos, Down-szindrómás, autista gyerekeknek lovasterápiákat – mindezt az elejétől fogva teljesen ingyen.

Pénz? Na, az nincs

Imre elmeséli, hogy korábban egy kisboltjuk volt nem messze a tanyától, de azt végül átadták másnak: azóta, körülbelül 10 éve foglalkoznak alapítványi formában lovasterápiával.

Egyszázalékos felajánlásokból (évenként eltérő összeg, 1,3-3,2 millió jött be ebből), önkéntes adományokból tartják fent magukat és állataikat, 2015-ben az erőforrás-minisztérium kétmillió forintja is segítette őket.

© Túry Gergely

„A mai világban a pénz határoz meg mindent. Na, most: az nekünk nincsen. Az egyik fogorvos barátom nagyon jól tudja összefoglalni az én üzleti modelletem. Ő azt mondja: Imre, te úgy vagy hülye, ahogy vagy! Mindig felmerül, hogy miért ingyen csináljuk ezt, én meg mindig akkor vagyok gondban, amikor ezt el kell magyaráznom. Nehéz helyzetben lévő szülők járnak ide, gyakran kilátástalan a helyzetük. Irtózatosan sok pénzük megy el a szülőknek a gyerekeik fejlesztésére, és hát, nem mindegy, hogy fekszik le az ember. Vannak olyan kezdeményezések, hogy naponta csak egy mosolyt, egy-egy ölelést adjunk - nekünk az egész napunk ezzel telik, hát hogy ne aludnánk jól?” – kezdi Imre, miközben felesége házi süteménnyel kínál minket, s lassan elindul az egyik apró, kör alakú lovaspálya felé.

Fél négykor indul a terápia, érkezik is az első család: édesanya és beteg gyermeke a lovak felé veszi útját, míg az idősebb testvér rögtön a trambulin közepére pattan, és ugrálni kezd.

Mi a titok?

A házaspár által tartott terápiai, úgy tűnik, rendre beválnak, számottevő javulásról számolnak be azok a szülők, akik ide hozzák gyermekeiket. Imre szerint szó sincs varázslatról: módszereik megfigyeléseken és szakemberek tanácsain alapszanak.

© Túry Gergely

„A lóval való kapcsolat, a speciális, háromdimenziós mozgás, a környezet serkenti az agyat, a koncentrációt, de közben nyugalmat ad, egy kis időre segít kikapcsolni a káros ingereket. Sokféle típusú betegséggel találkozunk, a súlyosabbak mellett természetesen jöhetnek a beszéd-, viselkedés-, mozgásproblémás gyerekek is” – mondja Imre, s közben sorra futnak be az autók a telekre.

A terápiának támogatója is akad bőven: az önkéntesek mellé néhány hónapja Libor Laura énekesnő is csatlakozott. Ő maga is tanyán nőtt fel: imádja a természetet, és azért dolgozik, hogy a Paci doki minél több emberhez eljuthasson.

Sem fejlesztés, sem iránymutatás

A kis pályán épp terapia zajlik, a ló hátán a 8 éves, súlyosan értelmi fogyatékos Bence üldögél és közben, a körben felállított apró oszlopokra aggasztott vödörökbe színes karikákat pakol. Édesanyja, Éva elmeséli, hogy a terhessége alatt semmi probléma nem volt, a kisfiú épp időben jött. Négy napos korában viszont bölcsőhalál érte, ebből adódóan idegrendszeri sérülés alakult ki nála.

„Óvodába, iskolába kellett volna járnia, de nem tudnak neki szegregált oktatást biztosítani. Egyszerűen nincs, aki fejlessze. A lakóhelyemtől 4-5 házzal arrébb található az intézet, de nem tudom elhordani, mert nincs gyógypedagógus. Ha van is, Bencét nem vállalják. Mondjuk, amit ők csinálnak, az megfizethetetlen, én tudom! De kilátástalan a helyzet, mert 24 órás felügyelet kell neki. Mivel egyedül vagyok vele, én lennék a legboldogabb, ha mondjuk reggel 8-tól délutánig foglalkozást kapna. De már annak is örülnék, ha lenne egy irány, amin elindulhatok: ha bárki azt mondaná, hogy na, anyuka, erre menjen, ez tudna segíteni, én bármilyen lehetőségre nyitott lennék. Ha kellene, minden nap felvinném Pestre” – mondja az alig ötven kilós, apró asszony.

© Túry Gergely

Elmondja azt is, hogy kisfia néha agresszív, dühkitörései vannak, olyankor tör-zúz. „Múltkor (az én kérésemre) felülvizsgálaton esett át, a papírunkon le van írva, hogy milyen fejlesztéseket kellene kapnia” – folytatja, s közben az önkéntesek és Laura segítségével Bence felénk igyekszik. Eleinte óvatos, de közelebb érve már integet. Édesanyja az ölébe veszi, egy apró, fából kivágott lóval játszanak. „Magánúton elkezdtem hordani terápiás úszásra, kerestem neki gyógypedagógust, ezekért fizetek, illetve ide is hozom, hetente kétszer. Ez ingyen van. Három-négy éve kezdtünk ide járni, a ceglédi fejlesztőnk ajánlotta. Imréék látták Bence papírjait, és azt mondták, hogy a lovaglás nagyon komplex módon tud segíteni rajta.

Eleinte féltem tőle, de nagyon szereti és hasznos a számára. Sokkal nyugodtabb, nyitottabb. A terápia hatása még otthon is kitart, ilyenkor kicsit kisimul, aranyos, lehet vele dolgozni. Most is teljesen megdöbbsentem: kezdés előtt nyugodtan ült a fűben, és várta a lovaglást. Nem gyakran fordul elő. Bence nem egyszerű eset, sajnos nem tud beszélni. De én így is megértem. Most próbálunk rámenni a szobatisztaságra is. Szerencsére ott járunk, hogy ha mondom neki, hogy megyünk pisilni, odajön a vécéhez. Évek óta pelenkázom. Havonta 300 darab pelenka kell neki, mivel most 8 éves és 45 kilós, az ő méretében 125 forint a pelenka darabja. Egy ideig fizettem is érte, mert senki nem szólt, hogy közgyógyellátás keretében ingyen járna neki” – mondja, mialatt aprócska fia időnként óvatosan átnyújtja nekem a cérnán lógó játékot. Néhány perc múlva, mikor visszaadom, Bence fülig érő mosollyal várja.

© Túry Gergely

Éva férje külföldön dolgozik, de minden hétvégén visszautazik a családjához. „Ezt be kellett vállalni, hogy tudjuk a gyereket fejleszteni. Hét közben Éva egy-egy barát, vagy a szomszéd segítségét kéri. Zuhanyozni, enni is csak akkor tud, mikor a gyerekek végre elaludtak.

„Bence testvére egészséges, jó fej, jó tanuló, csak sajnos kevesebb figyelmet kap. Tizenegy éves, de nem akarom, hogy neki teher legyen Bence, nem kérem, hogy vigyázzon rá” – mondja, és egy pillanatra elmereng. „Olyan okos a nagyfiam!” – mosolyodik el hirtelen - az iskolában mindenkinek lehetett egy kívánsága. Az osztálytársak azt kívánták, hogy bárcsak 18

évesek lennének, vagy bárcsak lenne egy nagy sportautójuk. A fiamnak az volt, hogy a testvére meggyógyuljon. Akkora ötöst kapott! Az anyukák megsirattak a szülőin. Büszke vagyok rá. Múltkor odafordult hozzám, és azt kérdezte, hogy 'ugye anya, nagyon sokáig fogtok élni? Éljetek addig, mint a szomszéd bácsi (ő 95 éves), de ha mégsem élnétek,... ha nem lesztek, a Bence rám marad?' .Mondtuk neki, hogy nem tudjuk. Rávágta, hogy „anya, nem baj, ha igen, én felnevelem! Én majd vigyázok rá!”

„Egy jófej főorvos azt mondta, lehet összefüggés a kettő között”

„Nem vagyok orvos, nőgyógyász, nem is állítom, hogy ez orvosi módszer lenne: ezek mind megfigyelések, melyek egymásra épültek a hosszú évek alatt – kezd mesélni Imre arról, hogy a lovasterápia akár a fogamzást is elősegítheti. „A kezdet a véletlen műve volt. Nyolc éve voltunk együtt a feleségemmel, amikor sikertelen próbálkozások sora után egyszer elmaradt egy délutáni foglalkozásunk. A nejemnek kedve volt felülni a lóra, és órákig köröztünk, lépésről lépésre haladtunk. Napra pontosan stimmelt a gyermekünk. Persze először kételkedtem, de később egy jófej főorvos azt mondta, lehet összefüggés a kettő között.

© Túry Gergely

Amellett, hogy maga a ló is hatással van a pszichére, a mozgás oldja a simaizmokat, a petefészkek és az altest vérellátottsága sokkal magasabb. És persze jókat beszélgetünk közben: akkor már felmerülnek azok a témák is, amelyekről érdemes beszélni a változáshoz.”

Nyilván nem bizonyítható tudományosan, orvosilag, de Imre szerint húsz gyerek született a terápia segítségével.

Járástanító gép - ingyen

Imre a tanyán sétálgatva azt is elmeséli, hogy vannak olyan próbálkozások, mikor hoznak a szülők orvosi igazolást arról, hogy problémás a gyerek. „Nem kell 2-3 óra, hogy rájöjjünk, hogy tulajdonképpen csak nem akar fizetni a lovaglásért. Mi nem az az intézmény vagyunk, ami gyerekeket lovagoltat, ez nem erről szól” – mondja, és újabb autó érkezik, amiből édesanya és beteg gyermeke szállnak ki. A kislány nehézkesen, de magabiztosan sétál a terápia helyszíne felé, Imre oda is kiált, „hova, hova ez a nagy lendület?”.

A kicsi néhány éve járt először Paci dokinál terápián, akkor még ölben hozták. Cri du chat-, azaz Macskanyávogás–szindrómában szenved, mely során a beteg mozgás- és értelmi fejlődése megkésett. Most büszkén sétál, nagyon várja a lovaglást.

© Túry Gergely

Domina néhány éve kifejlesztett egy járástanító készüléket is: sokat gondolkodott rajta, hogyan lehetne még tovább fejleszteni azokat a készségeket, amelyeket a gyerekek a lovon ülve már elsajátítottak. A gépet Imre nem szabadalmaztatta, majd adta el jó pénzért: a tervrajzokat egész egyszerűen feltette az internetre, hogy mindenki számára könnyen elérhető legyen.

Lehet kételkedni a házaspár által működtetett terápia hasznosságában, de nem érdemes. Bárki eljőhet Csemőre, hogy a saját szemével győződjön meg arról, mit jelent a szülőknek boldognak látni súlyosan beteg gyereküket. Mikor búcsúzunk, Imre hozzáfűzi, ő igazából annak örülne, ha 30-40 kilométerenként lenne egy ilyen hely. „Mindenben segítenék, ha valaki kedvet kapna ehhez.”

forrás: http://hvg.hu/elet/20170513_csemo_pacidoki_lovasterapia

Szakképzett tanárok vehetik át az értelmi fogyatékos gyerekek nevelését

Kivezetnék a jogszabályból a beilleszkedési, tanulási és magatartási problémákkal élő (BTM-es) gyerekek azon korábbi jogosultságát, mely szerint felmentést kapnak bizonyos tárgyak alól. A jogalkotói szándékot vita követte az Országgyűlésben: Kunhalmi Ágnes, az MSZP vezérszónoka szerint például ez azt jelentené, hogy ezek gyerekek nem kaphatják meg azt a törődést, amivel esélyük lenne az öfenntartó, boldog életre. A témában dr. Gereben Ferencné, a Magyar Gyógypedagógusok Egyesületének elnöke nyilatkozott az M1 Ma Este című műsorában.

Dr. Gereben Ferencné elmondta, hogy a vita egyik kulcsfontosságú pontját az képezte, hogy felmerült az oktatási-nevelési törvénymódosításokkal kapcsolatban: a korábbi jogosultságot, mely szerint a BTM-es gyerekek felmentést kaptak bizonyos tárgyak alól, vezessék ki a jogszabályból. A jogalkotó úgy vélte, ezek a gyermekek ugyanúgy megkapnák a szükséges fejlesztési segítségeket a továbbiakban is – hívta fel a figyelmet az elnök.

Ezzel egy olyan rendszerszintű zavar szűnne meg, mely eddig nehezítette a gyermekek továbbtanulását a jövőben. Ez nem a fejlesztés megvonását jelentené, hanem a felmentés megszüntetését, semmilyen hátrányt nem szenvednének – hangsúlyozta.

A vita második pontját a szakképzett tanárok gyógypedagógusok helyetti alkalmazása képezte, az értelmi fogyatékos gyerekekre vonatkozóan. Olyan tanárokról van szó, akik úgynevezett készségtárgyakat tanítanak – ének, rajz, testnevelés stb. –, de nem gyógypedagógusok – mondta el.

A szakmában többen is úgy vélik, hogy ez jó megoldás lenne. A jogalkotó szerint ez egy nem kötelező lehetőség, mellyel biztosítanák, hogy a gyógypedagógusi szakképzettséggel nem rendelkezők is bent maradhassanak az oktatási rendszerben fontos köznevelési feladatot ellátva – tette hozzá dr. Gereben Ferencné.

forrás: <http://www.hirado.hu/2017/05/12/szakkepzett-tanarok-vehetik-at-az-ertelmi-fogyatekos-gyerekek-neveleset/>

Páratlan páros bemutatók a debreceni táncversenyen

Újabb nagyszabású rendezvénynek lehetett a házigazdája Debrecen: a Kölcsey Központban bonyolították le vasárnap a Professzionista Standard Európa-bajnokságot, a Professzionista Latin Európa Kupát, valamint az országos junior-, felnőtt-, senior- és kerekesszékes ranglista versenyt.

A nemzetközi táncviadal egyik szervezője, a Valcer Táncstúdió művészeti vezetője, Bíró Csaba a Naplónak elmondta, minden szempontból pozitív hétvégét zártak. – Sok dicséretet kaptunk: elégedett volt mindenki a szervezéssel, a hely adottságaival, a pontos lebonyolítással. A közönség is csodálatos volt, sportszerűen buzdítottak minden indulót, igaz, a magyarok nagyobb tapsot kaptak, de ez természetes. Szerencsére sokan voltak kíváncsiak a táncosokra, egész nap telt ház volt a Kölcseyben. Maximalista ember vagyok, még ha szinte minden jól alakul, de akad egy két negatív dolog is, bennem biztosan a rossz események maradnak meg – ám most erre a versenyre még én is boldogan fogok visszaemlékezni! – fogalmazott Bíró Csaba.

Jól táncoltak

Több magyar páros is parkettre lépett vasárnap, többek között a Valcer tehetséges sportolói is megmutatták tudásukat.

– Budai Attila és Barna Lilla az Eb-n, és a kupán is indult, előbbiben a huszadik helyen zártak, utóbbiban a 14-15. pozíciót szerezték meg. Számukra ez volt profiként az első komolyabb erőpróba, tőlük egy jó bemutatkozást reméltünk, ami össze is jött. Bátran mondhatom, hogy szép jövő előtt állnak, főként títáncban, mivel az az ő erősségük. A Latin Európa Kupán Süttő Roland és Tombácz Anikó végül a negyedik helyre ért oda. Bízunk benne, hogy meglehet a dobogó, de már a döntőnek is nagyon örülünk. A kontinenstornán egy másik magyar duóért is szoríhattunk, a szentesi László Csaba és Páli Viktória remekül

táncolt, és végre bronzérmes lett, ami külön boldogság – értékelt a Valcer Táncstúdió művészeti vezetője.

forrás: <http://www.haon.hu/paratlan-paros-bemutatok-a-debrecei-tancversenyen/3482176>

Megható videón egy kerekesszékes anya valóra vált álma

Egy profi fotós- és grafikuscsapat segítségével inspiráló fotók készültek a mozgássérült anyukának.

Sarah Jane Staszak élete korábban az adrenalinról szólt: körbeutazta a világot, végigbiciklizett Ausztrálián, imádta megragadni a pillanatot.

Mindig szerette volna, ha kisfia is sokat látna a világból, ezért kapcsolatuk fontos része volt a közös kirándulás. 2013-ban azonban egy alacsony kockázatú rutinműtét következtében Sarah minden végtagja lebénult.

A [Heart Project](#) nevű kezdeményezés munkatársai azonban most olyan képeket hoztak létre, melyek inspirációt nyújtanak az anyuka és nyolcéves fia, Hamish számára a jövőben.

A csapat és Benjamin Von Wong Photoshop-művész varázslatos munkát végzett, nézze csak:

videó: <https://youtu.be/0m8SQNRDIQw>

forrás: hvg.hu

Kilenc érmet szereztek a magyarok a hollandiai kerekesszékes vívó világtúrán

Fantasztikus teljesítmény.

A magyar küldöttség 4 arany-, 2 ezüst- és 3 bronzérmet szerzett a hollandiai Stadskanaalban rendezett kerekesszékes vívó világtúpa-versenyen, s ezzel a teljesítménnyel elhódította a Nemzetek Nagydíját is.

Nemcsik Zsolt szakágvezető arról tájékoztatta hétfőn az MTI-t, hogy az első napon a paralimpiai ezüstérmes Osváth Richárd (képünkön) megőrizte idei veretlenségét tőrben és újra a dobogó tetejére állhatott, Veres Amarilla és Krajnyák Zsuzsanna pedig egyformán harmadik helyezést ért el női párbajtőrben.

A második nap szintén három érmet hozott a magyaroknak, Krajnyák a tőr döntőjében fantasztikus küzdelemben győzte le minimális különbséggel a hongkongi Jü Csit, majd a B kategóriában Dani Gyöngyi szerzett ezüstérmet. Hajmási Éva bronzérmes lett az A kategóriában, csak csapattársa, Krajnyák tudta őt megállítani.

Vasárnap aztán két arany- és egy ezüstérmet gyűjtöttek a magyar vívók: Osváth pályafutása során először kardban is első lett, s nyert a női párbajtőr csapat is, míg Hajmási ezüstérmet szerzett kardban.

forrás: <http://www.teol.hu/szines/egyperces/kilenc-ermet-szereztek-a-magyarok-a-hollandiai-kerekesszekes-vivo-vilagkupan-726199/>

Százak futottak a sérült gyermekekért - videóval!

Több mint 1500-an álltak rajthoz a Fuss a sérült gyermekekért – IX. Várfürdő Futáson Gyulán. Az Összefogás a Sérült Gyermekekért Közhasznú Egyesület szombati programja ezúttal is jótékonyági célokat szolgált, a bevételből számos fogyatékkal élő fiatalot segítenek a jobb, a teljesebb élet eléréséhez.

Az interneten olvastunk először arról, hogy Gyulán évről évre életre hívnak egy jótékonyági futást a beteg gyermekek gyógykezelése érdekében – nyilatkozta lapunknak a verseny előtt Benedek Péter, aki feleségével egyenesen Kolozsvárról érkezett a megyei fürdővárosba, hogy közösen teljesítsék a 21 kilométeres távot. - Általában a hegyekben futunk, így természetes komoly kihívás, hogy most aszfalton tesszük meg a távot, de a cél, a fiatalok támogatása nagyon fontos számunkra. A házaspár egyébként már pénteken elfoglalta szállását, és vasárnapig maradnak Gyulán. Mint elárulták, a várfürdőt több alkalommal is felkeresik a hétvégén.

Az esemény egyik kimondottan fontos küldetése, az esélyegyenlőség erősítése miatt is járnak több éve a rendezvényre Pécsi Free Mobility Egyesület tagjai. Somogyvári Imre elnök kérdésünkre elmondta, a handbike-ozást, a kézi hajtású biciklizést sportszerűen üzik, hogy ezen a módon is érzékeltessék: a sérült emberek is teljes életet élhetnek.

A szervezet működteti egyébként a pécsi kerékpáros Kresz-parkot is, ahol ép és sérült gyermekek ezrei tanulnak meg kiváló körülmények között kerékpározni. Emellett evezési lehetőséget is biztosítanak, illetve az égiszük alatt tevékenykedik a pécsi kerekesszékes vívó szakosztály.

- Gyulára mindig szívesen látogatunk el. Sehol nem fogadnak minket olyan szívesen, mint itt.

Fotó: Imre György

A gyulai Kiss Ernő feleségével, Pakson élő fiával, valamint annak lányával vágott neki a kerékpárosok 42 kilométeres távjának.

- Feleségemmel közösen már harmadik alkalommal nevezünk a kihívásra – ecsetelte. - A program fontos az egészséges életmód miatt, de legalább ilyen lényegesnek tartjuk, hogy támogathatjuk a nemes célokat képviselő alapítványt.

Dr. Görgényi Ernő polgármester a második Várfürdő futás óta minden évben rajthoz áll, illetve jelen van a rendezvényen, hogy így is segítse a karitatív célok megvalósulását.

- Az esemény ráirányítja a figyelmet, hogy Gyula városában milyen értékes civil kezdeményezések működnek – hangsúlyozta a polgármester.

- A szervező egyesület nevében szereplő összefogás valóban létezik, hiszen rengeteg önkéntes segíti a munkájukat. A program pedig egyszerre szól a sportról és az egészséges életmódról, bír egyre komolyabb turisztikai jelentőséggel, illetve ráirányítja a figyelmet a jótékonyság fontosságára.

Felföldi Sándor, a szervező Összefogás a Sérült Gyermekekért Közhasznú Egyesület elnöke kiemelte, idén új elemmel, az Arany János születésének 200. évfordulója alkalmából életre hívott Arany-maratonnal bővült a rendezvény palettája.

Akik erre a próbára vállalkoztak a költő szülőhelyéről, Nagyszalontáról indulhattak Gyulára. Százan egyéniben, nyolcban párosban álltak rajthoz 42 kilométeres futásban. Emellett az egyéni 21 kilométeres táv, a háromszor 7 kilométeres váltó, az egyéni 7 kilométer és a határtalan tekergés kerékpáros teljesítménytúra 42 kilométerre közül választhatott a több száz segíteni akaró sportember. A program elején pedig hagyományosan megtartották a Prohászka Zsolt emlékfutást, amin ezúttal is több mint 400 gyermek vett részt.

- A bevételeket idén is gyógyászati segédeszközök vásárlására fordítjuk – tette hozzá Felföldi Sándor. - Egy halmozottan sérült kisfiú számára szeretnénk olyan számítógépet vásárolni,

amelyet a szemével képes irányítani. Elektromos mopedeket pedig szintén szeretnénk beszerezni, amelyek segítségével több fiatal lenne képes önálló életet élni. A távot teljesítők belépőt kaptak a Gyulai Várfürdőbe.

videó: <https://youtu.be/A2rOgay34qQ>

forrás: <http://www.beol.hu/bekes/kozelet/szazak-futottak-a-serult-gyermekekert-videoval-725906/>

Kell jelentenem, ha megváltozott munkaképességüként részmunkaidőben dolgozom?

2015 november 20-án rokkantsági ellátást állapítottak meg, amit 2016 februárjától folyósítanak. 2016. október 26-tól sikerült 4 órás állást kapnom minimálbér feléért. Kérdésem, hogy ezt jelenteni kell (kellett volna)? Úgy tudom, hogy, ha minimálbér másfélszerese a fizetés, akkor kell jelenteni. Ha mégis kell vagy kellett volna, mi a teendő? Lesz ebből nekem valamilyen szankció?

A rokkantsági ellátásban részesülő személynek abban az esetben kell értesítenie a rehabilitációs hatóságot, ha keresőtevékenységet folytat, és a jövedelme 3 egymást követő hónapon keresztül minden hónapban meghaladja a minimálbér 150 százalékát. Azaz a jövedelemszerző tevékenységet nem kell külön bejelentenie, csak abban az esetben, ha annak összege 3 egymást követő hónap mindegyikében meghaladja a jogszabályban (a megváltozott munkaképességűek ellátásairól szóló 2011. évi CXCI. törvényben) rögzített keresetkorlátot.

forrás: <https://www.hrportal.hu/hr/kell-jelentenem--ha-megvaltozott-munkakepesseguket-reszmunkaidoben-dolgozom-20170516.html>

Örök fogság

Fogyatékos gyerekek ezreiről kénytelenek lemondani a családok, az állami gondoskodásban azonban nem biztosítanak számukra megfelelő ellátást – sőt sokszor hasonló vagy sanyarúbb körülmények között élnek a nevelőszülőknél. Pedig a hivatásos szülőket jobban támogatja az állam, mint az édes családokat. Nem csak a gödi Topházban sérülnek a legkiszolgáltatottabb, állami gondozott gyerekek jogai.

Él egy gyengénlátó kisfiú Debrecenben. Gondozója minden reggel egy vadidegenre bízta azon a vonaton, ami iskolába viszi Nyíregyházára – ebben az egyik nem is „durva” ombudsmani jelentésben szereplő mondatban benne rejlik az állami gondoskodásban élő fogyatékos gyerekek rettenetes kiszolgáltatottsága. Ha a több ezer állami gondoskodásban lévő fogyatékos gyerek nem is él olyan körülmények között, mint a gödi Topházban lakó társaik (lásd keretes írásunkat), de kilátásaik a teljes értékű életre messze elmaradnak a családjukban nevelkedő fogyatékos gyerekek esélyeitől.

Intézményesített lemaradás

Ugyanakkor a gödi Topházban feltárt állapotok sem egyediek Magyarországon – mondja Herczog Mária. A szociológus, gyermekvédelmi szakember szerint „25 ezer fogyatékos

ember, köztük több ezer gyerek él olyan intézményekben, ahol soha nem bontakoztathatják ki képességeiket, ahol érzelmileg és fizikailag elhanyagolják őket, ahol örökre megpecsételődik a sorsuk. Pedig a már a szülőszobáról állami gondoskodásába kerülő gyerekek közül is sokan hatékonyan fejleszthetők lennének az első években – csakhogy ezt a tömött csecsemő- és gyermekotthonokban nem lehetséges: hiányzik a személyes figyelem és kevés a szakember.

A nevelőszülők lakóhelyén pedig sokszor nem elérhetőek a szolgáltatások. „Meg kellene nézni, hogy a csecsemőotthonokba bekerülő gyerekek közül a kis súlyú, koraszülött babák hogyan fejlődnek” – mutat rá egy problémára Herczog Mária. A jellemzően 3-4 évesen örökbefogadott gyerekek új szülei sokat tudnának mesélni arról, milyen lemaradásokkal érkeznek a gyerekek hozzájuk, noha sokszor épp azért emelik ki őket a vér szerinti családból, mert nem látják biztosítottak az ellátásukat.

A kormányzati kommunikációra rációfóva és a hatályos jogszabályokkal ellentétesen gyerekek ezrei élnek még mindig nagy intézményekben (ezeket formálisan persze megfeleltetik a szabályoknak, „feldarabolják” őket, így papíron nem helyeznek el sehol a törvényben rögzített 48 főnél többet – de az egységek továbbra is egy intézményként működnek).

Egy parlamenti döntés 2016 végéig adott időt, hogy az állami gondoskodásban élő 12 évesnél fiatalabb gyerekeket az intézményekből családokba, nevelőszülőkhöz helyezték ki. Csakhogy nem mindenkit.

„Törvényileg végrehajtott szegregációnak” nevezi Herczog Mária a rendelet azon részét, amely bizonyos gyerekeket „kivesz a kötelezettségéből”: a kitagolás alól ugyanis kivételt képezhetnek a testvérsorok és a különleges ellátást igénylő gyerekek (vagyis a tartós betegséggel élő és fogyatékos gyerekek).

Tehát a legkiszolgáltatottabbak maradnak a hagyományos intézetekben – ellátásukról sokszor hősies küzdelmet folytató, de gyakran nem kellően képzett, kiégett, alulfizetett, semmiféle szakmai támogatást nem kapó nevelők gondoskodnak. Akik ráadásul nagyon kevesen vannak.

Halálukig odabent

Bár a gödihez hasonló, súlyos bánásmódra utaló nyomokat az elmúlt évek független vizsgálatai nem tártak fel a szakellátásban lévő fogyatékos gyerekeket illetően, de az ombudsmani jelentések szerint számtalan jogsértés történik nap mint nap az intézményekben.

Az otthonok egy része túlszűfolt, sok helyen nem megoldott az akadálymentesítés (a főti intézményben a fogyatékos gyerekek játszóterét a mozgássérült gyerekek például nem tudják használni). Továbbá sérülnek a gyerekek szabad mozgáshoz, egészségügyi ellátáshoz és megfelelő oktatáshoz való jogai – és nem kapnak esélyt arra, hogy örökbefogadó szülőkhöz közvetítsék ki őket, illetve felkészüljenek az önálló életre. „A gyerekek 80 százaléka bentlakásos intézményben fogja leélni az életét” – fogalmazott egy nevelő a főti otthonban, ahol pedig a gyerekeknek sokkal kevesebb, mint 80 százaléka súlyosan sérült.

„Az érintett gyerekek többségének be sem szabadott volna kerülnie az állami ellátórendszerbe” – hangsúlyozza Herczog Mária. A gyermekjogi egyezmény rögzíti: egy gyerek felnevelése elsősorban a szülő kötelezettsége, az államnak pedig ehhez minden segítséget meg kell adnia. Nem csak emberiességi, de gazdasági érvek is emellett szólnak.

Az intézményrendszer fenntartása, ha nem is feltétlenül drágább, de mindenképpen kevésbé

gyerekbarát, nincs személyre szabott gondoskodás, figyelem, és ezért nem is eredményes. Egy intézményi férőhely költsége 4 millió forint körüli összeg, aminek több mint 80 százaléka infrastrukturális költség. Ugyanebből az összegből a család egészének helyzetét rendezni lehetne a megemelt családi pótlékkal, a szorosabb szociális háló biztosításával, az utazó gyógypedagógusok, fejlesztők és pszichológusok számának és elérhetőségnek biztosításával.

Egy fogyatékos gyermek esetében megfelelő finanszírozás mellett és az infrastruktúra biztosításával a legtöbb esetben az otthoni gondozás is megoldható lenne, ahogy a legtöbb fejlett országban. Ehhez képest a szülők vagy neki sem mernek vágni annak, hogy egy sérült gyermeket gondozzanak, vagy „menet közben” bizonyosodik be, hogy lehetetlen vállalkozás.

Vagy nem tudnak dolgozni járni, vagy nem jut elég idejük, pénzük, energiájuk a többi gyerekükre sem, számukra nem elérhetőek az egészségügyi, szociális, oktatási szolgáltatások. Mi következik ekkor? A gyermek vagy egy intézménybe kerül, ahol a fenti körülmények várják – hiszen a nevelőszülők többsége sem vállalja a nevelésüket, megfelelő feltételek híján. Jelentős többségében a nevelőszülők is hasonló körülmények között élnek, kistelepüléseken, a szegénység küszöbén, mint ahol a gyermek eredetileg nevelkedett, vagy ahova a szülei nem merték, vagy nem engedték őket hazavinni.

Perverz rendszer

A szaktárca a különleges ellátást igénylő gyerekek gondozását speciális nevelőkre bízna, ezek a jól képzett pótszülők azonban egyelőre nem látszanak.

„Nincs speciális nevelőszülőnk, de a nevelőszülőink többsége különleges szükségletű gyermekeket is ellát. A hálózatban elhelyezett gyermekek számának az egyharmada különleges szükségletű” – mondja az egyik megyei nevelőszülő hálózat vezetője. A nagyrészt elzárt falvakban élő nevelőszülőktől volt már, hogy elvettek gyereket, vagy maguk adták vissza, mert menet közben kiderült, hogy újonnan felfedezett betegségét vagy állapotát nem tudják biztonsággal kezelni, legtöbbször azért, mert nincs a közelben szakember.

„Folyamatos nevelőszülő-hiánnyal küzdünk – vallja be a területi vezető –, ugyanis nagy hangsúlyt fektetünk a kiválasztásra. Sajnos az utóbbi időben előfordul, hogy akiket mi a nevelőszülői tevékenység végzésére nem találunk alkalmasnak, más egyházi, civil hálózatoknál több esetben is sikerrel járnak” – mutat rá a szakember egy újabb gyenge pontjára a rendszernek, amelynek a számok (megfelelő számú nevelőszülő felmutatása) fontosabbak, mint a mögöttük felsejlő emberi sorsok. „Ez katasztrofális az amúgy is traumatizált gyerekekre nézve – kommentálja a jelenséget Herczog Mária. – A nem megfelelő helyre elhelyezett gyerekek tovább sérülnek, újból megtapasztalják az elutasítást, a nélkülözést.”

Vannak számok azonban, amelyek már a kormányzatot is „cserbenhagyják”. Az év elején jött ki ugyanis a KSH jelentése, amely azt mutatja, hogy a születésszám drasztikus csökkenése mellett sok évtized után most egyre nő az állami gondoskodásba vett gyerekek száma. Miközben törvény mondja ki, hogy szegénység, anyagi problémák miatt nem lehet kiemelni egy gyereket. Az önkormányzatnak, államnak ellátási kötelezettsége van, ami a családok támogatását, nem pedig a gyerekek kiemelését jelenti. A leginkább veszélyeztetett csoport ilyen szempontból pont a fogyatékos vagy tartósan beteg gyerekek köre, akiknek az otthoni ellátása a jelenlegi feltételek mellett nem biztosított.

„Perverz az a rendszer, amely a speciális szükségletű, vagy szegénységben élő gyerekeket elveszi a családoktól, de nem tud rajtuk segíteni, nem biztosít jobb életminőséget. – összegez

Herczog Mária. – Mert sem jó minőségű ételt, sem személyre szabott gondoskodás, sem érzelmi stimulációt, se korai fejlesztést, megfelelő tanulási, fejlődési lehetőségeket nem fog kapni.”

forrás: https://www.vasarnapihirek.hu/fokusz/orok_fogsag_

Ilyen a lebegő kerekesszék, hogy a mozgássérültek is strandolhassanak

Csodálkozunk rajta, hogy hamarabb senkinek se jutott eszébe ez a zseniális ötlet: lebegő kerekesszék a strandokra.

Egyre több strand dönt úgy, hogy a lebegő kerekesszékeket is felveszi szolgáltatásai közé, ami abban segít, hogy a mozgássérültek is biztonságos és kényelmes körülmények között élvezhessék a vizet. Legutóbb a texasi Corpus Christi partján jelent meg a különleges szék, de Padre Island, Magee Beach és North Beach már mind rendelkezik ezzel a különleges feature-rel. Az ötlet kétségkívül zseniális, de itthon még arra is várnunk kell, hogy a strandok egyáltalán akadálymentesek legyenek...

videó: <https://youtu.be/1aRptMy8oM8>

forrás: <https://nuus.hu/kulfold/0515/ilyen-lebego-kerekesszek-hogy-mozgasserultek-strandolhassanak/>

Agyi bénulás sem jelentett akadályt a hegymászásban

Különleges emberek, akiknek története motivációt jelent mindenki számára, függetlenül attól, hogy egészséges, idős, vagy fogyatékkal élő személy!

A kerekesszékes aktivista Afrika csúcsán: 2015-ben érte el Afrika legmagasabb csúcsát, a Kilimandzsárót Chaeli Mycroft, aki agyi bénulással született, emiatt minden végtagja béna. Mycroft 9 évesen kezdett gyűjteni a motorizált kerekesszékre, majd nonprofit céget alapított, hogy a fogyatékkal élő gyerekeken segítsen. Neki köszönhetően több ezer kisgyerek kapott kerekesszéket, hallókészüléket és más orvosi segédeszközöket.

Mycroft be akarta bizonyítani, hogy nincs lehetetlen, ezért olyan kihívást keresett, ami még egy erős férfi számára is komoly munka lenne. Annak érdekében, hogy Mycroft elérje a célját, komoly összefogásra volt szükség. A csapatmunkával Mycroft sikeresen teljesítette az 5895 méteres magasságot.

A kerekesszékes, aki a Himaláján is járt: Gyermekebénulás miatt kényszerült kerekesszékebe John Maggi, aki élete első 50 évében nem tudta, hogy mit jelent járni. A férfi 2015 júliusában hódította meg a Himaláját a kézzel hajtott, sportolásra kifejlesztett kerekesszékekkel. Maggi a 15 napos túra során feljutott a legmagasabb pontig, 5600 méter magasságba, amit a kerekesszékekkel el lehetett érni.

Az első férfi, aki karok nélkül mászta meg az Everestet: 2013-ban az akkor 30 éves Sudarshan Gautam lett a világon az első olyan ember, aki kettős karamputáció után hódította meg a világ legmagasabb csúcsát.

A sportoló akkor veszítette el a karjait, amikor sárkányrepülővel balesetet szenvedett Nepálban, ám ez nem állította meg abban, hogy folytassa az extrém sportokat, mert a mottója az, hogy „a fogyatékosság nem tehetetlenség”.

Az egyetlen vak ember, aki megmászta a hét legmagasabb csúcsot: 2001. május 25-én írt történelmet Eriko Weihenmayer, aki a világon az egyetlen olyan vak ember, aki megmászta a Mount Everestet.

2008-ban a Pápai Új-Guinea szigeten fejezte be azt a küldetését, ami hét kontinens hét legmagasabb csúcsának meghódítása volt. A kihívás teljesítését tizenhárom évvel korábban kezdte az alaskai McKinley-csúcs megmászásával. 2014 szeptemberében a Grand Canyonon keresztül kajakozta végig a Colorado folyót.

A férfi, aki 75 kilós súllyal mászott: Új sportágat talált fel az orosz Andrey Rodichev, amikor 75 kilós súllyal mászta meg Európa legmagasabb csúcsát, az Elbruszt. A hegymászók általában 25-30 kilós hátizsákot visznek magukkal, de rendszeres, hogy hátrahagynak egy-két dolgot, hogy könnyebb súllyal folytassák a hegymászást.

Rodichev óránként 50 métert haladt előre, ami azt jelenti, hogy emberfeletti kitartás kellett ahhoz, hogy teljesítse a célját, ami az volt, hogy felhívja a figyelmet a helyi erőemelő szövetségre, aminek ő is a tagja, és ahol nagyon rossz körülmények között, hiányos felszereléssel edzenek a fiatalok.

A legidősebb hegymászó az Everesten: 2013 májusában az akkor 80 éves Juicsiro Miura lett a világ legidősebb olyan embere, aki megmászta a Everestet. A japán hegymászó néhány évvel korábban Miura egy síbalesetben eltört a medencéjét és a combcsontját, 2013 januárjában pedig meg kellett műteni a rendszertelen szív működése miatt, de mindez kevés volt ahhoz, hogy elrettentse a nehéz felszereléssel végzett felkészítő túráktól.

forrás: <http://life.ma/életmod/sport/25043-agyi-benulas-sem-jelentett-akadalyt-a-hegymaszasban/>

VIDEÓ HÍREK, TUDÓSÍTÁSOK

www.meosz.hu

Videóink rovatában